

מ"ת 4131/02/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בחדרה
מ"ת 4131-02-14 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)
בפני כב' השופטת קרן אניספלד
מדינת ישראל
נגד
פלוני (עציר)
נוכחים:

ב"כ המבקשת: עו"ד הגב' שירן גבע - אלנקווה
ב"כ המשיב: עו"ד דן גלעד (ס. ציבורית)

החלטה

לפני בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים המתנהלים נגדו בת"פ 4073-02-14.

א. ברקע הבקשה

- נגד המשיב הוגש כתב־אישום אשר מאגד בתוכו שתי פרשיות.
- האישום האחד נסב על אשר אירע בדירה בה מתגוררים המשיב ובת-זוגו, פלונית (להלן **ג'**), ב-____ (להלן **הדירה**) ביום 26.1.2014 בשעה 23:45 או בסמוך לכך - עת הגישו למקום השוטרים דב לויטס ולינוי דוידוב במטרה לעכב את המשיב לתחנת המשטרה (להלן **לויטס ודוידוב** בהתאמה).
- על-פי המתואר בפריט זה בכתב-האישום סירב המשיב להתלוות ללויטס לאחר שהלה מסר לו שהוא מעוכב, אמר שהוא לא בא לשום מקום, ובתוך כך הדף בידיו את לויטס. על כן הודיע לויטס למשיב שהוא עצור אולם המשיב סירב אף עתה להתלוות לשוטרים, הניף ידיו לעבר לויטס כשהן מאוגרפות והצהיר על סירובו להתלוות אליו בשל כך שהוא אינו קצין. לאחר שהמשיב נעצר והובל לתחנת המשטרה אמר המשיב ללויטס את המילים הבאות: "אני אלך למח"ש ואגיד להם שאימת עליי בבית שלי עם נשק, אני אדאג לסבך אותך בבית המשפט, שלא תהיה במשטרה, אתה אפס"; על-פי כתב-האישום בדברים הללו איים המשיב על השוטר לויטס בפגיעה שלא כדין בפרנסתו, בכוונה להפחידו או להקניטו.
- פריט אישום זה יוחסו למשיב עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ועבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק.
- האישום השני מתייחס לאשר אירע לאחר מעצרו של המשיב, בתאריך 27.1.2014 סמוך לשעה 10:45 במתחם העצורים בבית-משפט השלום בחדרה. נטען שבמקום ובשעה האמורים תקף המשיב את אחד הסוהרים ביחידת נחשון - רס"ר ראובן רובינשטיין - בכך שירק בפניו והעליבו באמירה "מניאק, שרמוטה, זבל". בנוסף, איים המשיב על הסוהר הנ"ל ועל סוהר נוסף, קובי אטיאס (להלן **קובי**), בפגיעה שלא כדין ובכוונה להפחידם או להקניטם, באמירת הדברים הבאים: "אני אדפוק לכם כדור בין העיניים, אני אתפוס אותכם בחוץ". בהמשך, היפנה המשיב איום נוסף כלפי הסוהר קובי בכוונה להפחידו או להקניטו, באומרו: "בן שרמוטה... יא זונה, יא מניאק, לא גבר, היתי אונס אותך פה, יא בן זונה, כל אלו שמתו לך פה אני אחרבן על הקבר שלהם, יא בן זונה סמרטוט".
- בגין האירועים הללו יוחסו למשיב עבירות של העלבת עובד ציבור (לפי סעיף 288 לחוק העונשין), תקיפת עובד ציבור כדי להכשילו בתפקיד (עבירה לפי סעיף 382ב(1) לחוק) ואיומים (לפי סעיף 192 לחוק).

4. שמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שהתקיים לפני ביום 5.2.2014, בחנתי בקפידה את תיקי החקירה שנמסרו לעיוני ונתתי את דעתי לאסמכתות הרלוונטיות. למותר לציין שכל שיאמר להלן, לכאורה בלבד יאמר, על-סמך החומר שבתיקי החקירה שבהם עיינתי ובשים לב למסגרת הדיונית שבגדרה ניתנת החלטה זו.

ב. דיון והכרעה

1. כטענה מקדמית גרס סנגורו של המשיב שיש להורות על שחרורו מחמת הגנה מן הצדק, בשל הטעייה שהטעתה המבקשת את בית-המשפט - הן בדיון שהתקיים ביום 31.1.2014 לפני כב' השופט גינות, עת התקבלה בקשתה להאריך את מעצרו של המשיב לצרכי הגשת כתב-אישום על-יסוד הצהרת תובע, והן בדיון שהתקיים יום קודם לכן בבית-המשפט המחוזי לפני כבי השופטת פוקס [עמ"י 62132-01-14 ; להלן **הערר**], בו השיגה המבקשת על החלטת כבי השופט אסיף מיום 29.1.2014 שהורתה על שחרור המשיב בתנאים בגדרה של בקשה למעצר ימים. על-מנת להידרש לטענה עלי לעמוד על התלונה שבגינה החלה החקירה נגד המשיב.

2. תחילתה של הפרשה בתלונה שהגישה בת-זוגו של המשיב, פלונית, בתאריך 26.1.2014. לפי התלונה המשיב, שהשתחרר ממאסר ביום 9.1.2014, הגיע לביתה של פלונית בכתובת הדירה; לאחר שהיא לא פתחה לו את הדלת נכנס המשיב לדירה דרך החלון וגנב מכשיר סלולרי מסוג סמסונג גלקסי. לטענת פלונית המשיב רוצה ממנה כסף, מטריד אותה ואת בנה הבכור, מקלל אותה ומאיים שירצח אותה. פלונית שללה אלימות פיזית מצד המשיב בתקופה שאחר שחרורו ממאסר אך טענה שיש מצדו אלימות מילולית וצינה שהיא וילדיה מפחדים ממנו ומאיומים על-ידו. ביום 28.1.2014 ביטלה פלונית את התלונה באומרה כי המשיב החזיר לה את המכשיר הסלולרי חצי שעה לאחר שנטל אותו, הדגישה שהמשיב לא תקף אותה, מסרה שהוא מתגורר עמה ואם יהיה צורך בכך תפנה לבקש צו הגנה - כפי שכבר עשתה בעבר.

3. אין בתיק החקירה תשתית לכאורית שתבסס העמדה לדיון בעבירת אלמ"ב, לרבות בשל איומים כלפי פלונית. כזה היה המצב כבר ביום 30.1.2014, לאחר שהתלונה בוטלה בידי פלונית ולאחר שהמשיב נחקר פעמים - פעם אחת ביום 27.1.2014 ופעם נוספת ביום 28.1.2014. אכן, בעבירות אלמ"ב חזרתה של מתלוננת מתלונה אינה בעלת משמעות מכרעת ואינה סוף פסוק; יש ובתיק החקירה יצטברו די ראיות לשם העמדה לדיון אף בשים לב לביטול התלונה ולעמדת המתלוננת, אלא שלא זה המצב במקרה דנן. יתרה מכך, בין מועד הגשת התלונה בידי פלונית ביום 26.1.2014 לבין יום 29.1.2014 - אז התבקשה הארכת מעצרו של המשיב לצרכי חקירה, היחידה החוקרת לא מצאה לנכון לחקור את בנם של __ והמשיב, __, אף שלגרסת המשיב היה הבן מעורב בוויכוח שהתפתח בינו לבין פלוני ושהיה העילה לתלונה שהגישה פלונית ביום 26.1.2014 [הודעת המשיב מיום 27.1.2014 שי 10-6]. לו סברה היחידה החוקרת ברצינות שהיה ממש באיום שייחסה פלונית למשיב כי אז היה עליה לאמת את גרסתה עם הבן __; כזאת לא נעשה. אין בתיק החקירה כל תיעוד שילמד כי הבן __ קטין וכי יש צורך ברשותה של פלונית על-מנת לחקרו.

4. מכאן אעבור לדיון באירוע שעליו נסב פריט האישום הראשון.

ביום 26.1.2014 בשעות הלילה הגיעו שוטרים לבית בו מתגוררים פלונית והמשיב.

תלונתה של פלונית נגד המשיב הוגשה בבוקר יום 26.1.2014 בגין אירוע שהתרחש באותו יום בשעה 10:00 לערך [הודעתה מיום 26.1.2014 שי 2-4]. הגעת שוטרים לדירה באותו יום בשעת לילה ורצונם לעכב את המשיב לתחנת המשטרה אינה עשויה להתבסס על תלונה זו בשל פער הזמנים הניכר בין שעת הגשת התלונה לבין שעת הגעתם לדירה. למצער, משנוכחו השוטרים לדעת שבמועד הגעתם לדירה המשיב ופלונית מצויים בה תחת קורת גג אחת, ללא כל

טענה או פחד מצד פלונית, היה עליהם להימנע מלעכב את המשיב בשל תלונת פלונית מאותו בוקר.

מדוחות פעולה שערכו לויטס ודודוב עולה שהגעתם לדירה לא נבעה מתלונתה של פלונית אלא מתלונה אחרת שהגישה אלמונית; אותה אלמונית מסרה על אדם שעומד מחוץ לדלת, דופק עליה, צועק ומטריד את האישה בתוך הדירה. בדוחות הפעולה לא צוינו כל פרטים מזהים על-אודות המתלוננת האלמונית או האדם שעליו נסבה תלונתה. על-יסוד תלונה זו ביקשו לויטס ודודוב לעכב את המשיב ששהה אותה עת עם פלונית בדירה. דא עקא, חומר הראיות שבתיק אינו קושר בין אותה תלונה של אלמונית לבין המשיב ואינו מבאר כיצד ומדוע ביקשו שוטרים לעכב את המשיב על-יסוד אותה תלונה. יש בכך כדי להשליך על זכותם של השוטרים להיכנס לדירה בה שהו פלונית והמשיב ולדרוש מהמשיב להתלונן אליהם לתחנת המשטרה. לדברים הללו ניתן ביטוי בהחלטת כבי השופטת אסיף מיום 29.1.2014, בה הורתה על שחרור המשיב בתנאים - ושעליה הוגש הערר [עמ' 10 לפרוטוקול שי 26-27]. החומר שבתיק החקירה איננו מבסס זכות כדין של השוטרים לדרוש מהמשיב להתלונן אליהם, בגדרו של עיכוב או מעצר. אין בדוחות הפעולה שערכו דבר שילמד על כך שהם הודיעו למשיב מהו הטעם שבעטיו הוא מעוכב.

5. זאת ועוד, בכתב-האישום אין זכר לכך שבמהלך דרישתם של השוטרים לעכב את המשיב, ולאחר מכן לעוצרו, שלף לויטס אקדח טייזר והודיע כי אם לא יתלווה אליו המשיב אזי יאלץ להשתמש בו נגד המשיב. לדברים הללו ניתן ביטוי בדוחות הפעולה שערכו לויטס ודודוב.

בדוח הפעולה שערך לויטס תועדו הדברים הבאים: עם הכניסה לדירה וזיהוי המשיב ביקש לויטס לעכב את המשיב לתחנת המשטרה בגין תלונה שקיימת נגדו; המשיב ניגש אליו בצורה מאיימת, הדף אותו לאחור בשתי ידיו תוך מגע בחזהו של לויטס ואמר שאינו בא עמו. לויטס הודיע למשיב שהוא עצור וכאשר אמר המשיב שאינו בא עמו תוך שהוא צועק ומרים את ידיו כשהן מאוגרפות הוציא לויטס אקדח טייזר מהנרתיק והודיע למשיב שאם לא ירגע - ישתמש בו. מדו"ח לויטס עלה שהוא נדרש להפעלת כוח כדי לאזוק את המשיב.

בדוח הפעולה של דודוב צוין שעם כניסת השוטרים לדירה התקרב המשיב ללויטס בצורה מאיימת, הודיע שלא יבוא עם השוטרים והתחיל להשתולל. אין זכר בדיווח על דחיפה שדחף המשיב בידיו את לויטס אך יש בו ביטוי לכך שנאמר למשיב כי אם לא ירגע ישתמשו באקדח טייזר כדי להרגיעו. בהמשך ציינה דודוב כי התבקש סיוע בשל כך שהמשיב התנגד לשוטרים ותקף את לויטס. עוד צוין כי המשיב התנגד למעצרו ונשרט תוך כדי איזוקו. הוטעם כי המשיב איים על לויטס שיתלונן עליו במח"ש כי הוא שלף אקדח מול אשתו, אחותו והבן שלו.

6. ככל שכניסתם של השוטרים לדירת המשיב והודעתם על כוונה לעכבו הייתה משוללת בסיס חוקי, היה בכך כדי להשליך על התנגדותו של המשיב לעיכוב - ועל הודעתו כי יתלונן על לויטס למח"ש בשל כך שאיים להשתמש נגדו באקדח טייזר. המשיב עמד על כך בחקירותיו.

לגרסת המשיב היו במקום חוץ ממנו ומפלונית גם אחותו אלה ואחד השכנים [הודעה מיום 27.1.2014 שי 37-39]. לא נגבו מהם הודעות על-מנת לאמת או לסתור את טענת המשיב לפיה הופעל נגדו כוח על-ידי לויטס ללא סיבה ממשית, כשבתוך כך איים לויטס על המשיב באקדח טייזר ואף איים על פלונית. בחקירתו של המשיב מיום 27.1.2014 יש דווקא תיעוד לכך שהוא שנחבל במהלך מעצרו; בידי השוטר החוקר תועדו סימנים אדומים ביד ימין של המשיב וסימן אחד אדום באגודל שמאל [שם, שי 25-27]. גם בהודעתו מיום 28.1.2014 מסר המשיב כי לויטס הוציא אקדח טייזר וביאר את ההקשר בו נאמרו הדברים שיוחסו לו בכתב-האישום: **"אמרתי לו שעל זה שהוציא טייזר ליד ילד בן שש בתוך הבית על זה אני אסבך אותו בבית משפט אמרתי לו אם היית אדם עם קצת לב לא היית עושה את זה אפס וזה לא קללה"** [שם, שי 58-60].

ביטוי לכוונה לחקור את בני-משפחתו של המשיב שנכחו באירוע בו נעצר ואת השכן ניתן בדו"ח פעולות חקירה שהוגש עמוד 3

לכבי השופטת אסיף ביום 29.1.2014. יש מזכרי שוטרים מיום 30.1.2014 על כך שהאחות ופלונית סרבו למסור עדות ועל כך שפלונית סרבה לכך שהבן הקטין יחקר. לא מצאתי בתיק החקירה כל ניסיון שנעשה על-מנת לאתר את השכן - לכאורה עד אובייקטיבי - על-מנת לגבות את עדותו, והדבר אומר דרשני ומצטרף לסימני השאלה שנמנו לעיל ולאחרים שיידונו להלן.

ככל שבעיכובו ומעצרו של המשיב נפל פגם של אי-חוקיות, וככל שהמשיב איום לשווא בכך שיעשה נגדו שימוש באקדח טייזר בשל סירובו להתלוות לשוטרים ללא טענה, מתן הודעה של המשיב על כוונה לפנות בתלונה למח"ש - אין בו משום איום פלילי אלא הודעה על כוונה למצות זכות חוקית שעומדת למשיב, כמו לכל אדם. בכך שהדברים נאמרו מפי המשיב בשפה שאינה נקייה ואינה מכבדת, ושרצוי היה להימנע ממנה, אין כדי להקנות לאירוע את החומרה שמצטיירת מתוך כתב-האישום. יש טעם לפגם בכך שכתב-האישום אינו מגולל את המסכת העובדתית השלמה ובכך מוציא את הדברים המיוחסים בו למשיב מהקשרם.

7. על-רקע הדברים הללו תמוהה בעיני הודעת נציגתה של מח"ש כי לא נמצאה הצדקה לפתוח בחקירה פלילית. ראוי שההחלטה תישקל מחדש ובתוך כך תינתן הדעת לשאלה מהו הבסיס שעל-יסודו ביקשו לויטס ודודוב לעכב את המשיב ביום 26.1.2014 בשעת לילה - הוא העיכוב שהחל את מסכת האירועים שמגולל האישום הראשון.

8. עיינתי בתיק החקירה ונראה לי, בכל הזהירות הראויה, שפלונית משתמשת במשטרה בצורה מניפולטיבית ובאופן שיקשה עליה לטעון שהמשטרה לא מתייחסת לתלונותיה ברצינות ראויה [כטענתה בהודעה מיום 26.1.2014]. ביטוי לכך ניתן בהודעת המשיב מיום 27.1.2014 [עמי 2 שי 7-10]. איני מקבלת את עמדת המבקשת כי מדובר במי שפועלת מתוך 'תסמונת האישא המוכה' וזקוקה להגנה אלא במי שמגייסת את המשטרה לצרכי ויכוחיה עם בן-זוגה ובתוך כך מפעילה את השוטרים לרצונה. הדברים נלמדים גם משהותם של פלונית והמשיב יחדיו בדירה בלילו של היום שבבוקרו הוגשה תלונתה של פלונית נגד המשיב.

איומים על פלונית או כל עבירת אלמ"ב כלפיה לא מצאו דרכם לכתב-האישום, ולא בכדי. כאמור, למצער ביום 30.1.2014 - לאחר שהוברר ליחידה החוקרת כי פלונית ואחותו של המשיב אלה אינן משתפות עמה פעולה, היה נהיר וגלוי שאין די ראיות לכאורה שתבססנה כתב-אישום בגין איום של המשיב כלפי פלונית.

9. ביום 31.1.2014 התקיים דיון בהארכת מעצרו של המשיב על-יסוד הצהרת תובע. בדיון ציין נציג המשטרה כי המשיב מהווה סיכון לציבור ולמתלוננות, אחותו ופלונית [עמי 13 לפרוטוקול שי 13-15]. בכך קשר נציג המשטרה בין כוונה להגיש כתב-אישום לבין יחוס עבירות למשיב כלפי פלונית. אותו קישור נעשה גם בהצהרת התובע גופה. בסעיף 1 להצהרת התובע נמנו שתי עבירות איומים; בסעיף 3 להצהרת התובע נאמר כך: **"המדובר באירוע חמור בו המשיב איים על בת זוגו ולאחר מכן התנהג באלימות גם כלפי סוהרים ושוטרים תוך שהוא מסכן, מאיים ופוגע באנשי החוק"**. מדובר בהצהרת תובע שניתנה שעה שהיה גלוי ונהיר, על-פניו של תיק החקירה, שאין די ראיות כדי להעמיד את המשיב לדין בגין איומים נגד פלונית. בית-המשפט מצא להאריך את מעצרו של המשיב בציינו כי **"בסעיף 3 לבקשה, קבע התובע מעבר להגדרתו שמדובר במעשים חמורים שהמשיב יואשם גם בעבירות של איום כלפי בת-זוגו, וכן באיום כלפי סוהרים ושוטרים"** [שם, עמי 14 שי 12-13].

אין מנוס מלקבוע שהצהרת התובע נוסחה באופן שאינו מוקפד דיו. היה עליה לבאר ברחל- בתך-הקטנה כי תחילת האירוע בתלונה של פלונית אך אין כוונה להעמיד את המשיב לדין בשל כך. באופן זה הייתה המבקשת מעמידה את בית-המשפט על הפער בין החומר בתיק החקירה שימצא את ביטויו בכתב-האישום לבין חומר שאינו כזה, שעשוי להישקל בהערכת מסוכנותו של המשיב בגדרה של בקשה למעצר עד תום ההליכים ובה בעת אין עליו תשתית ראייתית בכמות ובאיכות הדרושות לשם הגשת כתב-אישום. המבקשת לא נהגה על-פי אמת מידה זו, שהיא מחויבת בנסיבות העניין.

כוחה של הצהרת תובע בכך שהיא משקפת נאמנה את תוכנה ומאפשרת לבית-המשפט להסתמך עליה; עליה להבחין הבחן היטב בין חומר חקירה שניצב ברקע כתב-האישום שיוגש לבין חומר חקירה שיבוא על-ביטוי בכתב- האישום.

בטענות המבקשת על-אודות הסיבות שגרמו לכך שהצהרת התובע נוסחה כפי שנוסחה אין כדי לרפא את הפגם וראוי היה להימנע מהן [פרוטוקול יום 5.2.2014 עמי 10 שי 14-23]. יום חופש של תובע אינו מצדיק את ניסוחה של הצהרת התובע דן, ובמקרה שלפני לא חל כל שינוי שהצדיק שקילה מחודשת של הצהרת התובע לאחר שהוגשה; כאמור, כבר במועד הגשתה היה ברור שאין ראיות לכאורה בכל הקשור לתלונתה המקורית של פלונית מיום 26.1.2014.

10. נוכח הדברים האמורים לעיל ניסיונה של המבקשת ליצור זיקה של זהות בין האירועים דן לבין הליך קודם, בו הועמד המשיב לדין בגין איומים ותקיפה של בת-זוג סתם ובגדרו הורשע וריצה עונש מאסר [בת"פ 22686-07-13] לוקה בחולשה. באותה פרשה קודמת עבירת אלמ"ב כלפי פלונית היא שניצבה במרכז והתווסף אליה איום כלפי שוטר; בפרשה דן אין, כאמור, כל יחוס של עבירת אלמ"ב או איום כלפי פלונית ויש להתייחס גם לטענות המשיב

באשר לרקע הדברים שהטיח בשוטר לויטס, כפי שבאו על ביטויים באירוע הראשון בכתב- האישום.

11. האירוע השני בכתב-האישום, עניינו באשר אירע במתחם בית-המשפט ביום 27.1.2014.

באירוע נפגע המשיב; חבלות שונות על גופו תועדו בחקירתו ביום 28.1.2014 שעה 13:36 ובתוכן חבלה על האף, סימן אדום חבלה ונפיחות קלה על השפה התחתונה, סימן בצבע לבן כל כף יד שמאל, סימן אדום וחבלות על אצבעות יד שמאל ויד ימין נפוחה קצת [שי 2-4]. עוד תועד סימן חבלה כחול על מותן ימין [שם, שי 21]. בהודעתו פירט המשיב כיצד הושפל והותקף על-ידי סוהר שב"ס טרם הובלתו לאולמו של כבי השופט גינות, במהלך הובלתו מן האולם לאחר הדיון ובהמשך במהלך היותו במשמורת כעצור בבית-המשפט. המשיב טען,

לאחר שהושמעה לו הקלטה של האירוע, כי אמר דברים שיוחסו לו בפרט האישום השני על- רקע תקיפתו בידי הסוהר [שם, שי 36-44]. גם בחקירתו מיום 31.1.2014 מסר המשיב כי קיבל מכות מינחשוף, דימם, ונאמרו שם על-ידו דברים מתוך פחד ועל-רקע תקיפתו [שם, שי 19-24]. ביטוי לטענות המשיב על תקיפתו ניתן, מפיו, בדיון שהתקיים בעניינו לפני כבי השופט גינות מיום 27.1.2014.

נכונה אני להניח כי יש ראיות לכאורה להוכחת האשמה בפריט אישום זה, גם בהינתן גרסת המשיב כי הוכה והגיב בקללות ואיומים להכאתו - גרסה שנשללה בהודעותיהם של סוהרי נחשון ובמיוחד בהודעתו של יוסף יהושוע גבאי מיום 29.1.2014 שאינה מתיישבת עם גרסת המשיב.

יחד עם זאת לא ברורה לי הודעתה של יח"ס לפיה בגלל שמדובר בתלונות הדדיות לא נפתחה חקירה בנושא. מדובר בהחלטה תמוהה וטוב יעשה אם תישקל מחדש. ראשית אתמה, ממתי הדדיות של התלונות הינה טעם שלא לחקור בהן. אדרבא, תחקרנה התלונות ויצא הצדק אל האור. שנית, די בחבלות שתועדו על גופו של המשיב כדי להצדיק חקירה בעניין זה. לבסוף, אין מדובר בתלונה של גרסה אל-מול גרסה. לפי הודעת המשיב מיום 28.1.2014 הוא לווה על-ידי הסוהר קובי ועל-ידי אדם נוסף [שם, שי 6-11, 14-15]. גם בכתב- האישום מופיעים שמות של ארבעה סוהרים מיחידת נחשון כעדים.

12. עברו של המשיב מכביד ביותר ומשתרע על כל קשת העבירות. לחובתו מאסר על תנאי בר הפעלה למשך שישה חודשים, היה ויורשע בעבירת איומים ואליומות. יחד עם זאת עברו של המשיב אינו מהווה תנאי מספיק להורות על מעצר עד תום ההליכים. הוא שיקול אחד בין שאר השיקולים שיישקלו לשם הכרעה בבקשה שלפני.

מן האמור לעיל נובע לטעמי שהסיכון הגלום במשיב בגדרו של האירוע הראשון שתואר בכתב האישום הוא ברף הנמוך ואינו מצדיק מעצר עד תום ההליכים. אשר לאירוע השני, התנהגותו של המשיב ראוי לגינוי, זאת בהניחי כי יש תשתית ראייתית מספקת לשם הרשעתו במיוחס לו. יחד עם זאת, אין בינו לבין לוחם זה או אחר מיחידת נחשון סכסוך קודם וקשה לראות כיצד המשיב עשוי לסכן סוהרים מקצועיים ומיומנים בכך שהוא אינו נתון במעצר. אין מדובר בעבירת אלמ"ב המיוחסת למשיב ועל כן לא חל כאן הכלל כי מי שהועמד לדין בעבירה כזו יעצר עד תום ההליכים. מושכלות יסוד הן שבדונו בבקשה למעצר עד תום ההליכים יתן בית-המשפט משקל רב לזכותו של מי שחזקת החפות עומדת לו שלא תיפגע חירותו שלא לצורך. אכן, המשיב אינו מועמד לפרס ישראל ודי לחכימא ברמיזה. השפה הלכאורית בה השתמש, כנטען בכתב-האישום, ראוי לגנאי - אפילו ימצא בבוא היום שיש ממש בטענותיו. אלא שזכויותיהם של חשודים ונאשמים נועדו להגן גם על "אנשים לא נחמדים" [כמאמרו של ד"ר יואב ספיר; רי "הגנה ראוייה על יאנשים לא- נחמדים" **משפט וממשל** י 571 (2007)]. הדברים יפים גם בענייננו. ככל שהמשיב יורשע בעבירות המיוחסות לו, יתן את הדין על כך - ויהא בכך כדי לבצר את ההגנה, הראויה והנכונה, על שוטרים וסוהרים העושים את מלאכתם נאמנה בשמירת הסדר הציבורי ושלטון החוק. לעת הזו טרם הורשע המשיב ומעצרו איננו מקדמה על חשבון העונש; הסיכון הגלום בו אינו מצדיק מעצר עד תום ההליכים.

13. מתווסף לכך הדופי עליו עמדתי לעיל בכל הקשור להצהרת התובע; אומנם ההחלטה להאריך את מעצרו של המשיב בגדרו של 'מעצר גישורי לא ניתנה על-ידי, אך יתכן שהעמדת הדברים על דיוקם בהצהרת התובע הייתה מוליכה לתוצאה שונה - זאת בין השאר בשים לב להחלטה בערר, שנתנה משקל ממשי לאותו פן של החקירה שנסב על יחוס איום ברצח למשיב שהופנה אל פלוגית, ולכך שכבי השופטת אסיף מצאה כבר ביום 29.1.2014 שניתן לשחרר את המשיב בתנאים מגבילים. על כן מצאתי ממש בטענת הסנגור שעומדת למשיב הגנה מן הצדק, אפילו עוצמתה פחותה משהו מזו שנדונה בבש"פ 5960/09 **צרניס נ' מדינת ישראל** (5.10.2009).

בנסיבות העניין לא מצאתי שיהיה בתסקיר שירות המבחן כדי לסייע בגיבוש ההחלטה ואין בו צורך; בית-המשפט יסתייע בשירות המבחן מקום בו תמונת המסוכנות הגלומה במשיב אינה ברורה ויש בה פנים לכאן או לכאן, או כאשר יש לבחון לעומק חלופה כזו או אחרת ואין די לשם כך בשמיעת המפקחים המוצעים באולם בית-המשפט. אין זה המקרה שלפני. אף לא ראיתי מקום להורות על מעצר בית חלקי או מלא; הסיכון הגלום במשיב אינו מצריך אותם.

ג. סיכומם של דברים

המשיב יוכל להשתחרר בהתקיים התנאים המנויים להלן:

- א. המשיב ימנע מיצירת קשר עם העדים המנויים בכתב-האישום עד תום ההליך העיקרי.
- ב. המשיב יתייצב לבירור משפטו במועדים שייקבעו לכך.
- ג. להבטחת תנאי השחרור יפקיד המשיב בקופת בית-המשפט סך מזומן של ₪ 3,000 ובנוסף יחתום על התחייבות עצמית בסך של ₪ 10,000. ערב צד שלישי יחתום על התחייבות, אף היא בסך של ₪ 10,000, להבטחת האמור בסעיפים אי ו-בי לעיל.
- ד. לא ימולאו התנאים הכספיים האמורים בסעיף גי להחלטה, יוארך מעצרו של המשיב והוא יובא לפני ביום 11.2.2014 עד השעה 12:00.

מובא בזאת לידיעת המשיב כי הפרת תנאי מעצרו, מעבר להיותה עבירה כשלעצמה, עלולה לגרום למעצרו המידי.

תיקי החקירה מוחזרים לידי באת-כוח המבקשת.

החלטה

כמבוקש.

ניתנה והודעה היום ט' אדר תשע"ד, 09/02/2014 במעמד הנוכחים.